

Arrest

nr. 143 993 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 november 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 21 april 2009 bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in. Deze asielpprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 42.538 van 29 april 2010, waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 18 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13quinquies).

Op 24 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 november 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna : de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen werden aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 1 november 2014. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 162.829 en bij arrest nr. 143 991 van 23 april 2015 werden de vorderingen verworpen.

Op 1 november 2014 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod aan de verzoeker. Dit is de thans beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 1 november 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten :

naam: L(...) N(...)

voornaam: J(...)

[...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DEBESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem werd betekend op 25.04.2011 (13qq van 18.04.2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij werd tijdens een actie woninginbraken door de politie van Antwerpen aangetroffen met plastic handschoenen en het slotmechanisme van een auto. Ten laste van betrokkene werd een PV voor verdachte handelingen opgesteld [...]. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2 °, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd."

2. Over het voorwerp van het beroep

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beslissing van 1 november 2014 waarbij aan de verzoeker, onder de vorm van een 'bijlage 13sexies', een inreisverbod wordt opgelegd. De bewoordingen in de betreden akte scheppen echter verwarring omtrent de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod. Enerzijds wordt twee maal gesteld dat er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, terwijl in fine van de bestreden beslissing wordt gesproken over een inreisverbod met een termijn van drie jaar. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verweerder dat de vermelding "drie jaar" een materiële mislag betreft en dat het duidelijk is dat een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd.

De stukken van het administratief dossier ondersteunen de vaststelling dat het om een materiële misslag gaat. Immers wordt ook in de beslissing van 6 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, melding gemaakt van een inreisverbod d.d. 1 november 2014 van twee jaar.

De thans bestreden beslissing legt dan ook aan de verzoeker een inreisverbod op voor de duur van twee jaar.

3. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoeker brengt in zijn verzoekschrift een enig middel naar voor, dat hij als volgt formuleert:

“Enig middel op grond van de schending van artikel 7, 9 bis en 74 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen mijn verzoeker een inreisverbod gewezen heeft, dit op 01/11/2014, beslissing die hem op dezelfde datum betekend werd;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen gemotiveerd dienen te worden;

Dat de Raad van State herhaaldelijk bepaald heeft dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan; (Raad van State nr. 53581, 7 juni 1995, R.D.E., 1995 nr. 84, pp. 289-301; Raad van State nr. 40109, 14 augustus 1992, R.D.E. 1994, nr. 77 p. 82);

Dat het Hof van Cassatie de plicht tot motivering benadrukt en bepaalt dat het duidelijk moet zijn dat de beslissing tot vrijheidsberoving het enig middel betreft zodat de maatregelen van verwijdering efficiënt worden (Cass. 18 december 1996, JT 8 maart 1997, p.173);

Dat mijn verzoeker in casu beschouwt dat deze verplichting tot motivering niet vervuld wordt sinds de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt en zoals in dit geval betwist kan worden;

Dat de verzoeker, een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk indiende op 22/08/2014, die op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gegrond werd (Stuk 2) ;

Dat geen besluit is op dit gebied genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken tot nu toe;

*Dat de tegenpartij maakt geen melding van deze aanvraag in het kader van de bestreden beslissing;
Dat de tegenpartij verzuimde dus het artikel 9bis, 7 en 74 van de Wet van 15 december 1980 en Artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*

2.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hij sinds 2009 op het grondgebied van België verblijft;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);”

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoeker voert in het enig middel onder meer “*de schending van het algemeen principe van een goed beleid (...)*” aan. De verzoeker laat echter na te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissing dit algemeen principe zou schenden en bovendien is er de Raad geen dergelijk “*algemeen principe van een goed beleid*” bekend. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel is dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ook waar de verzoeker in de aanhef van het middel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) ter sprake brengt, dient te worden vastgesteld dat het middel onontvankelijk is. De verzoeker verzuimt immers om toe te lichten op welke wijze de voornoemde bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Ook uit verzoekers betoog kan nergens worden afgeleid hoe artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

De verzoeker stelt tevens dat de artikelen 7 en 74 van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Artikel 74 van diezelfde wet bepaalt als volgt:

"Wanneer de Minister met toepassing van de artikelen 7, vijfde lid, 25, vijfde lid, 29, derde lid, 74/5, § 3, en 74/6, § 2, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adiëren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.

Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.

Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73."

De voornoemde artikelen hebben uitsluitend betrekking op de beslissingen houdende bevel om het grondebied te verlaten, de beslissingen tot terugleiding naar de grens en de beslissingen tot vasthouding. De thans bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod, deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet en heeft geen uitstaans met de gronden tot het afleveren van een beslissing tot verwijdering of een beslissing tot vasthouding.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker kritiek uitbrengt met betrekking tot de aanhouding in een welbepaalde plaats en met betrekking tot een terugkeer naar het land van herkomst, die de integratie van de verzoeker zou teniet doen. Deze kritiek betreft niet de bestreden beslissing, maar de beslissing van 1 november 2014 houdende "bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering" (bijlage 13septies). Zoals de verweerder ter terechtzitting opmerkt, is het inhoudelijke betoog dat de verzoeker uiteenzet identiek aan het betoog gevoerd in de zaak nr. 162.829 tegen de 'bijlage 13septies' van 1 november 2014. Het middel geput uit de artikelen 7 en 74 van de vreemdelingenwet is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing zelve en de uiteenzettingen dienaangaande zijn niet dienstig.

Het enige middel is bijgevolg eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7 en 74 van de vreemdelingenwet.

4.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient er op te worden gewezen dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet op zichzelf kan worden ingeroepen. Artikel 13 van het EVRM kent geen onafhankelijk bestaan en kan enkel worden ingeroepen in samenhang met een bepaling van het EVRM waarvan de schending wordt ingeroepen. Hierboven werd reeds gesteld dat de verzoeker de in de aanhef van het middel vernoemde schending van artikel 3 van het EVRM niet verduidelijkt en dat uit zijn uiteenzettingen op geen enkele wijze kan blijken hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

Nu de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, kan hij zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het bestuur heeft de plicht om op duidelijke wijze de determinerende motieven aan te geven die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen. *In casu* werden de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, op duidelijke wijze tot uiting gebracht in de bestreden akte.

In de bestreden beslissing wordt met name verwezen naar artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet en hierin worden tevens de feitelijke overwegingen vermeld waarop de beslissing steunt: de verzoeker heeft niet aan de terugkeerverplichting voldaan nu hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 25 april 2011 en de verzoeker werd tijdens een actie woninginbraken door de politie van Antwerpen aangetroffen met plastieken handschoenen en het slotmechanisme van een auto waarna er lastens hem een PV voor verdachte handelingen werd opgesteld. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk is gemotiveerd in de zin van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en dat de verzoeker, die nergens ingaat op de concrete motieven in rechte en in feite, niet aantoont dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn.

De bestreden beslissing houdt rekening met de specifieke situatie en de feitelikheden eigen aan de verzoeker en van enige stereotiepe motivering is geen sprake. Er valt niet in te zien op welke basis de gemachtigde verplicht zou zijn om in de bestreden beslissing melding te maken van de aanvragen, zoals een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die door de verzoeker zijn ingediend voorafgaandelijk aan het opleggen van het inreisverbod. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk naar voren komt dat de gemachtigde in principe verplicht is om een inreisverbod op te leggen wanneer hij vaststelt dat de betrokkene niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. De verzoeker laat na te verduidelijken in hoeverre de genoemde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op zich geen enkel verblijfsrechtelijk gevolg sorteert, afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststelling dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25 april 2014.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Voor zover de verzoeker zich in het kader van de onderhavige vordering gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod al dienstig zou kunnen beroepen op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nu de genoemde beslissing geen enkel verband houdt met deze bepaling die enkel de daarin vervatte verblijfsaanvraag betreft en dus vreemd is aan het thans bestreden inreisverbod, kan evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

4.5. Waar de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing blijk zou geven van "onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden" en van "het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak", voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet onder punt 4.4., op eenvoudige wijze in de bestreden akte kunnen worden gelezen. De verzoeker brengt tegen de vaststellingen van de gemachtigde niets in. Zoals uiteengezet onder punt 4.2., kunnen verzoekers uiteenzettingen omtrent de integratie die zou worden teniet gedaan door een terugkeer naar het land van herkomst niet dienstig in verband worden gebracht met het thans bestreden inreisverbod.

De vaststellingen van de gemachtigde dat de verzoeker geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting hem opgelegd bij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25 april 2014 en de vaststellingen omtrent de interceptie van de verzoeker door de politie van Antwerpen, vinden steun in het administratief dossier en zij worden door de verzoeker ook niet betwist. Er zijn geen gegevens voorhanden die met deze vaststellingen onverenigbaar zouden zijn. Waar de verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn goede integratie - waarbij hij overigens nalaat deze beweerde goede integratie met enig concreet gegeven te onderbouwen - maakt de verzoeker niet aannemelijk waarom deze beweerde integratie in het kader van de thans bestreden beslissing zou kunnen afbreuk doen aan de bovenstaande niet-betwiste vaststellingen. De motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout evenmin.

4.6. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftiendor:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE